

αὐτοῦ πλὴν ὥσπερ ἀλήτης, ἔφθασεν ἀγνώριστος, προφυλακίζο-  
μενος, ὑβρίζομενος, πάσγων ὅσα οὐδ' ὁ τῶν δούλων ἔσχατος.  
Ἐφθασε καὶ εἶδε καὶ ὑπέφερε . . . Μόνον διὰ τοῦ θανάτου του  
δὲν ἀπέτισε ταύτην τὴν τόλμην. Ναί ! μόνον διὰ τοῦ θανάτου,  
διότι οὐ μόνον οἱ ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες μνηστῆρες ἀλλὰ καὶ  
αὐτοὶ οὗτοι οἱ δούλοι αὐτοῦ τὸν ὀνειδίζουσι καὶ ἀπειλοῦσιν. Ἡ  
Πηνελόπη μόνη, ἡ Πηνελόπη ἡ ἐνάρετος τοῦτον τὸν ἀγνώστον ξέ-  
νον προστατεύει καὶ ὑπερασπίζει. Καὶ ὅτε μὲν τὸν υἱὸν τῆς ἐ-  
ρωτᾷ πῶς τὸν ξένον ἀρῆκε νὰ πόθῃ τοιαῦτα, ὅτε δὲ τὴν Μελαν-  
θη τὴν περιφρονήσασαν αὐτὸν μετ' ὀργῆς ἐπιτάττει. Πηνελόπη  
ὀλίγον ἔμεινε καὶ ὁ τοῦ υἱοῦ σου παρμὸς, ὅστις ἀμφὶ δῶμα  
σμερδαλέον κονάβησεν, εἰς αἶτιον θέλει ἀποβεῖ. Ὀλίγον ὀλίγον.  
'Ἄλλ' ὁπόσον ὠραία ἡ «Ὀδυσσεύς καὶ Πηνελόπης ὁμιλία.»  
Ἡ βασιλεία ἡ ταλσίπωρος ἔχυστα τὸν Ὀδυσσεά πρὸ αὐτῆς, τὸν  
Ὀδυσσεά ζητεῖ, καὶ ἐκεῖνον ἐξετάζει, τὸν ὁποῖον ποθεῖ.

*Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·  
Τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;  
(Ὀδ. T. 104.)*

Καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν τίς εἶναι καὶ ἐκεῖνος δὲν λέγει τίς εἶναι. Καὶ ἐν  
τούτοις ὁπόταν παύσῃ ἐκεῖνος ψεύδεα πολλὰ ὁμοῖα ἀληθείαις λέ-  
γων, ταύτης τὰ δάκρυα ῥέουσι καὶ κατατρίχεται τὸ καλὸν αὐτῆς  
πρόσωπον, καλῶς χιών, ἣν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων ὁ Εὐρος  
ἐτηξε καὶ τοὺς παραρρέοντας ὑπερεξεχειλίσσε ποταμούς. (Ὀδ. T.  
205.) Πλὴν ὁ καιρὸς πλησιάζει.

Στοναχεῖ μὲν ἡ Πηνελόπη, στοναχεῖ καὶ δόλους ἐφευρίσκει  
καὶ ἐμπόδια, καὶ τὸ τόξον ἐτοιμάζει ἐκεῖνο· ἀλλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς  
ὁ ἀντίθεος μετὰ τοῦ υἱοῦ του ἐργάζεται καὶ πάντα τὰ πόρς  
μνηστηροφονίαν προπαρασκευάζει. Τὸ τόξον τοποθετεῖται καὶ  
παροτρύνει αὐτοὺς ὁ Τηλέμαχος, ὁ δὲ πολύτροπος αὐτοῦ πατήρ  
διαβουλεύεται μέγала. Ἡ ὦρα ἐγγίζει καὶ τῆς πιστῆς συζύγου  
πρὸ ὄνειρον πληροῦται. Τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο ὅπερ πρὸς αὐτὸν τὸν ἀ-  
ρχακλυτὸν Ὀδυσσεά εἶπεν· ὅτι μέγας ἀετὸς ἀγκυλοχεῖλης ἐκ τοῦ